62 פעם טס בשמי ברלין — ועתה במעצר

בזמן התיפוש בשער־העמקים שילד חיפה נעצר הנרי צבי שטיין, בתיך אמריקני, שהיה בזמנו סרג׳נט בחיל התעופה האמריקני. בזמן שרותו בצבא טס 26 פעמים מעל ברלין.

קיבל 3 אותות הצטיינות. הגיע לארץ לפני זמן קצר כדי להשתלם בתכניון בחיפה. הוא הגיע לשער העמקים ביום ו׳ לשם בקור אצל אחותו. עם בואו של הצבא הוחמן לשמש מתורגמן. כשסיים תפקידו זה, נאסר.

הודעת המזכיר הראשי:

בשבת בביקר נפגש המזכיר הראשי סיר ג׳יהן שאו עם סופרי עתוני הארץ ועתוני חוץ ומסר להם על הצעדים בהם נקטה הממשלה לשם דיכוי הטירור בארץ. בהזדמנות זו נמסרה גם לידיעת העתונאים הזר דעתו של הנציב העליון.

לשאלת אחד העתונאים אם ידוע לממשלה כי הפעולות הצבאיות נעשות בשבת, השיב המזכיר הראשי, כי דבר זה ידוע היטב.

„דר. ויצמן לא נעצר"

המזכיר הראשי סירב לגלות את שמות העצורים אולם הדגיש, כי ד״ר וייצמן לא נעצר.

בבית הספר הגבוה למשפט וכלכלה

ב־25.6.46 נתקיימה האספה הכללית הראשונה של החברה הצבורית החדשה שאושרה כחוק ע״י הממשלה.

את האספה פתח יו״ר ההנהלה, מר משה שלוש, חבר מרעצת עירית תל־אביב, ואחרי שמסר דו״ח על פעולות המוסד בשנים האחרונות הודיע על ההסכם שנעשה עם המיסדים על העברת המוסד באופן סופי לצבור.

ביה״ס נוסד בשנת תרצ״ה, ע״י המנהל מ. דיזנגוף ז״ל וע״י מר ש. רוזנבוים ז״ל (לשעבר מיניסטר בליטא), ויבדלו לחיים פרופ׳ מ. לורטון (כיום חבר במכון קרנגי׳ בארצות הברית), ד״ר ש. איזנשטדט, פ. דיקשטין ופרופ׳ ב. זיו.

באספה אושר דבר העברת המוסד לידי החברה החדשה, שחבריה הם בחלקם עסקני צבור ובחלקם מרצי ביה״ס.

בין חברי החברה (מטעם הצבור) — מר ישראל רוקח, ראש עירית תל־אביב, וחברי המועצה זברסקי, פ. נפתלי, פ. רוזנבליט, עו״ד, ומר משה שלוש, וכן ה״ה שיינקר, אכטמן, ש. ז. רפופורט, א.ז. מאכט, פרופ׳ מנדס ואחרים.

לאחר דברי ברכה ותודה למר רוקח ולעירית תל־אביב, למיסדים, למרצים, למזכיר י. אורן, ולמסיימים, על מסירותם למוסד, נבחרה מועצה בת 25 איש. בימים הקרובים תגש המועצה לבחירת הנהלה.

המרצים של ביה״ס בחרו מתוכם נשיאות אקדמית.

לכבי מערכת „המשקיף".

נא לתת לי האפשרות בעתונכם הנכבד לפרסם את המלים הבאות:

הוטלה עלי החובה הנעימה להודות למערכת „הטכנאי הצעיר" על הפרס הנאה — ראדיו „פיליפס" — שקבלתי כתוצאה מהגרלה ש„הטכנאי הצעיר" הכרין עליה לאחרונה.

בהזדמנות זו רצוני להפנות את תשומת לבם של לפי קוראי „המשקיף" לחומר המענין בכל ששחי המדע שבירחון „הטכנאי־הצעיר".

בכבוד רב דביקי ירדני

בילטמור, ד.ד.ט. ותלינים יהודים

אנשי ה„איחוד" לעזרת הממשלה הבריטית

(שב״ן) מי, כסבורים אתם, אשם בכל הפורענויות שירדו על ראש עם ישראל והישוב: היטלר ימח־שמו וזכ־רו, מקדונלד עם הספר הלבן שלו, מס־מייכל או שמא בווין ואסליז?

מי אשם בדם הרב שנשפך בישוב הזה מאז ימי־נובמבר ועד עתה? מי אשם במותם בלא עת של עשרות צעירים מישראל בגליל ובשרון, ב־חיפה ובתל־אביב, ברמת־גן ובשרונה? מי? —

„בילטמור"!

ככה פוסק סופר בישראל, ידיד ומסורבן שק בשיא ההסתדרות הצ׳ יובית, פרופ׳ חיים ווייצמן — הוא מיודענו ר׳ משה סמילנסקי איש רחובות.

ואילו רק זאת אמר משה סמילנ־סקי, יתכן, כי לא היינו כלל מגיבים על דבריו. סוף סוף זכותו היא של אדם בא בימים לומר דבר־ש ט ו ת. אבל משה סמילנסקי, כוחו יפה לא רק בדברי־כסל.

בנאום שנשא בכינוס „איחוד" ב־ירושלים, אשר עתה בתפרסם בחר־ברת יובי של „בעיות" תחת השם „כוח", הגיע חוג׳ה מזסה גם ל־כמה שיאים ארציים של אכילת־קור־צה, שנאה עוורת לכל מה שאי־נגו סמילנסקאי־בובראי־מגנסאי, ומה יפית מביש לגבי „הפריץ".

*

הקורא אינו חייב להאמין לנו „על דברתנו". מוטב שנביא את עיקרי־דבריו של סמילנסקי ככתבם וכל־שונם.

לצערנו קצרה היא היריעה מלה־כיל את כל המאמר ונסתפק, איפוא, בתמצית, אשר — כך אנו מקווים — תשקף באמנה את מהלך מחשבותיו של המחבר.

ראשית כל וקודם כל:

„מה קרה? כיצד ואימתי נשבר הקו הציוני, שהיינו נאמנים לו ב־משך ששים ושמונה שנים, מיני יכודה של פ״ת? הקו שכל עיקרו היה עבודה ויצירה, פיגה את מקומו לאמונה ב„כוח" תפלי?"

את השאלה הזו, כך מספר ס. — הוא העמיד בשיחת־רעים בנובמבר שעבר בלונדון, אחרי שהגיעו הידי־עות הראשונות של המאורעות בא״י „כאשר למדנו, כי הפעם משתוללים לא רק אנשי שטרן ואצ״ל, כי אם אנשי ההגנה נעשו שותפים להם".

אחד מאבות העליה השניה ומנהיג מפא״י אמר אז לס.: „הקו הציוני נשבר בש׳ 1918 כשצעירי הארץ נק־ראו לעזוב את המחרשה ולאחוז ב־רובים..."

דעתו של ס. איננה כזו. והראיה: „כאשר ביקש האיש (ממחוללי הגדוד העברי שהיה אומר: „אני בו למעדר — אני מעדיף את הרו־ה״) לקיים צבא עברי בתור הופעה־קבע בישוב — התנגד לו כל התנו־עה הציונית וחישוב, פרט לחסידי המעלטים, הרביזיוניסטים".

איזמתי התחילה, איפוא, הרעה?

הרעה התחילה, לדברי ס., עם ה„ס־פר הלבן" אשר הטיל כתם של קלון „על הבריטים שחברוהו, על הער־בים שדחפו את הבריטים לכך ועל העברים, שבחרו בין „שני דרכים של הגבה, את דרך הקלון".

וכאן — משהוא הגיע ל„תגובת ה־קלון" של הישוב, מגלה ס. כי „ב־הורף 1939 התחלכה בציבור בח־שאי תכנית אחת של דרך תגובה לספר הלבן, שהיתה קשורה עם שמו של אחד מנהיג ידוע בישוב ובתנועה הציונית". בסוף פברואר 1940 הלך ס. לאמריקה וחזר ארצה בראשית ספטמבר אותה שנה.

„מצאתי בארץ אוירה אנטי־בריטית ונוכחתי כי התכנית הידועה הולכת ומתגשמת...

התחילו צומחים כפטריות, במקום לח ונמתר מאד, „עתונים" ב־מחתרת, שכולם ביבאו כמעט בנו־סח אחד, נוסח לאומני ונוסח הסתה נגד בריטניה. ההפגנות נעשו לחם חוקו של הישוב, וכולן אנטי־בריטיות. היטלר כאילו נשכח מן הלב. ובעתון „רשמי" אחד היה רמז נס־תר כי „עמלק" הנה בריטניה".

זהו מה שראה משה סמילנסקי ב־ארץ ישראל 1940. הוא לא ראה את רבבות הבחורים שאחזו ברובה, כדי שכם אחד עם האנגלים להלחם באויב המשותף. הוא לא ראה את ה־אמון הגמלה של החרושת העב־ריית.. הוא ראה, את אשר בשנת 1946 ראו ב״כ „דיילי הראלד" ב־תל־אביב...

ומיד אחרי פסקה זו אנו קוראים:

את „פטריה" הטביעו במימי חי־פה אנשי „ההגנה", ויחד עמה הט־ביעו מאתים ועשרים נפשות עב־ריות. מזכירים עתה בכל פעם את חטא „סטרומה", שנטבעה במקרה או בידי הנאצים אחרי שהבריטים שילחוה מחוף א״י ללב ים, ואין כירים את פשע „פטריה" שחולל בידי בחורים יהודים נטולי אחריות ומצפון משלנו. והקבוצות של „רק כך" השתוללו מחודש לחודש יותר ויותר, ואויר הישוב נעשה רווי ריח של שפיכת דמים... והלאומניות נ־עשתה לאידיאל הציבור ולה קראו „חירות"!

ככה: „סטרומה" נגד „פטריה"!

הקורא ודאי לא יצפה מאתנו, כי נתערב בווכוח הזה שבין סמילנסקי ואנשי „ההגנה"...

אבל המהלומה העיקרית (כלומר מהלומה יותר חזקה מן הספר הל־בן) ניחתה על ראשנו ב... מלון בילט־מור.

„בו בשבר הקו הציוני לחלו־טין והמדינה שעליה הוכרז בו, היתה ראשית המרון והריב ש„ה־תיר" את שפיכת־הדמים בפרה־סיה..."

ואנו שאיגנו סופרים בישראל ח־שבנו בעם „הארצותנו" הציונית, כי על המדיבה הכרזו לפני חמשים שנה איזה יהודי ששמו הרצל..

אם כן, אילו אכזבות הביאה לנו תכנית־המדינה, או כפי שסמילנסקי אומר בלעג — „המדינונה"? א) אי־כורים וחרמות על הופש הדעה. וכאן יש לו באמתחתו „מחמאה" בשביל העתונות שלנו:

„אני מתיחס בכבוד אל הע־תונאים בארץ. אני בעצמי עתונאי הנני ויודע אני אל נכון שהעתו־נאים שלנו אינם נמכרים; ואע״פ כן עושה העתונות שלנו, ברובה המכריע, לעתים קרובות רושם של עתונאות שכירה... ויש רושם, כי כולם כותבים על פי הכתבה מל־מעלה..."

הנגע השני שהביאה ה„מדינונה" הרי זה — חינוך הנוער ברוח שובי־ניסטית („...ראת עדותם של ספירס ושל רבינדים נוצריים שונים בפני ועדת־(החקירה).

שלישית:

החיים שלנו — פרט ל„ביזניס" — נעשים ב„מדינונה" שלנו בד־רך, כמעט כולם על פי „צו". לא רק „התנדבות" נעשית ע״פ צו ולפעמים ע״פ אונס, כי אם אפי־לו בלויה משתתפים ע״פ צו, ע״פ „רמז" מלמעלה...

(וכהוכחה לדבריו מביא ס. את ההלויה שנערכה ל־„4 הבחורים ה־אומללים ששלחום להרוג והם נ־הרגו בשעת מעשה").

רביעית: „בילטמור" אשמה בכך שאין מרסנים את מעשי האונאה וה־מרמה שפשו „בין חלק גדול של עו־שי הביטחון שלנו בתקופת המלחמה" ואת הזיופים בלחם, חמאה, חלב, ב־רפואות וב„ד.ד.ט."

חמישית: — וכאן עלינו לבקש מה־קורא שיתאזר באורך־רוח ובמדה מאכזכימלית של סבלנות. דברי־בלע כאלה עוד לא יצאו עד כה מתחת ל־עטו של ס. הו ד י:

והטירור בעשה כמעט להוי של חייבו, ו„מאבק" ומלחמה על „ח־רות" קוראים לו כאשר ידו שלו־שת הבערים האומללים מראש־פינה בשבות הפרעות על אוטובות ערבי בדרך לצפת. קרא כמעט כל הצבור מלא אחריהם; ואלה שקידשו את שמם, נחשבו לטמאים בעיני רוב הציבור, ובצדק. ועתה מקדש הצי־בור ברובו את הבערים האומללים, המטילים פצצות על בתים שבהם גרות משפחות של שוטרים, נ ש י ם ו י ל ד י ם!...

עוד בטרם יש לנו תליינים „רשמיים", כמנהגה של „מדינה" — ובמידה שהמדינה קטנה יותר, מס־פרם של התליינים גדול יותר—כבר קמו לנו תליינים השאיים... כי מה שם תקראו לבעלמים ההם ששלחו לגרדום את הבערים שרצחו את לורד מוין ושלא היו נמנעים מ־לרצוח את בשי השוטרים וילדיהם בשרונה?"

להלן ביגש משה סמילנסקי לע־שות את „חשבון התקופה", להוכיח כמה יכולנו עוד לעשות נסים ונפ־לאות בשטח „המפעל והבנין" על אף הספר הלבן ולבסוף אחרי פרק אוטוביוגרפי קצר, שבו הוא גומר את ההלל על אומץ הלב של עצמו, הוא אומר:

...חטאים של זולתנו אינם מטי־לים עלי אימה ויאוש, חטאים שלנו מיאשים אותי. ואת המזון העקרי לחיה רעה זו נתנה תכנית הבזב של בילטמור.

יש אשר אמרו ייתי ולא אחמי־נניה... ולבי אומר לי: לא ייתי ב־אש ודם בפלה יהודה, באש ודם לא תקום יהודה...

*

גמרנו את מלאכת הציטוט..

עכשיו שערו נא בנפשכם, קוראים נכבדים, איזה רעש היה קם בעתו־נות היהודית העולמית וכאן בארץ ישראל, אילו היה מעיז דברי־שטנה כאלה לפרסם איזה סופר אנגלי בעתון אנגלי?

בנאמנות, לעומת סמילנסקי אפילו ספירס וסטורס וריצרד ווינדהם נר־אים בעיני כצדיקים גמורים...

„אובזרבר" על שיטת הפעולה של ה„חתרת"

ב„אובסרבר" מה־23 ביוני, שנתקבל עתה בארץ, הופיע מאמר מאת ליבלייטור (ג׳הן קמחי) על תנועות המחתרת בארצות שונות. הקטע הדן על ארץ ישראל כבר ניתן בחלקו בעהונו, בטלגרמה מאת סופרנו בלונדון, ולהלן אנו נותנים אותו במלואו:

השוואה בין אירלנד וא״י

כוחו של חיל המצב הבריטי בא״י כיום הוא עתה יותר מכפול מאשר באירלאנד ב־1919. בעוד שמספר ההברים הפעילים של תנועת ההתנגדות היהודית גדול לפי האומדנה פי שלשה מאשר של הצבא הרפובליקני האירי. הסכנות של חזרה טראגית על מה שכבר אירע בהיסטוריה הן ברורות למדי. ההבדל היחיד הוא שממשלת ה„לייבור", ולא רודן צמא־דמים, עומד כאן בפני החלטה.

לטירור בארץ ישראל ובמקומות אחרים יש שרשים עמוקים בהיסטוריה של השנים האחרונות. אין לחסלו אלא ע״י סילוק הסיבות שבגללן הוא הופעל. עם ביצוע מעשי־דיכוי הוא נעשה גרוע יותר.

הפיקחה הארצישראלית באה בסופו של המאמר. בחלק הראשון מנתח ג׳הן קמחי את תנועות ההתנגדות בארצות שונות וגם כאן משולבות הערות השוואות עם ארגוני־המחתרת.

„טירור בעשרים ארצות"

בעשרים ארצות בערך נעשה הטירור נשק פוליטי. שונות הן צורותיו — החל מה„מאקי" הנלחם בפראנקו ועד המחתרת האנטי־קומוניסטית שבגבול סלובקיה המזרחית ובפולין. גם שיטות פעולתן שו־נות הן. אינם דומים מעשי „ההגנה" בא״י לפעולות ה„קו־קלוקס־קלן" בקליפורניה.

אין דמיון בין טירור זה לבין הטירור האנרכיסטי הישן שנלחם בעושק וברודנות בלי מטרות פוליטיות לאלתר. שונה הוא מהטירור של רודנים כפילסודסקי ופרימה־דה־ריבירה. אין להשוותו למשטר הטירור של הנאצים הפאשיסטים.

„הטירור — במקום שאין דמוקרטיה"

הטירור נעשה מודד לכשלונה של ממשלה דמוקרטית. ביחוד הוא התפו״ו בארצות שאין בהן אפשרות לביטוי פוליטי דמוקרטי. הוא נעשה מעין תחליף לדמו־קרטיה. בטיסו הוא בדרך כלל רחב: כל האוכלוסיה.

„מקור הטירור — המזרח התיכון"

מקור לידתו הוא במזרח התיכון. שם בדק לורנס בפעם הראשונה את יעילות שיטתו. במהומות של 1936 השתמשו הער־בים בשיטות אלו ועל סמך נסיון זה הקי־מו הגנרל ג׳הן דיל והקולונל קלארק את „הפלוגות העצמאיות" הראשונות שמהן יצאו פלוגות הקומנדו.

יהודים, פולנים, בני־יאוזה, בני־בורמה ואחרים שימשו בפלוגות־קומנדו ולמדו שם את הטכניקה החדשה.

מהי מסירת האינדונזים ביאווה ותנועת־המרי בא״י־ישראל

הטירור של האינדונזים ביאווה ותנועת־

סוף בעמוד ד׳

הדים

הימנון האש והדם

ההימנון שלנו הוא שלוח מאד. במעט אידיאלי בתוגתו. אין בו הטונים הסוערים של ה„מרסיליזה" ולא הנעימה המאיימת של ה„אינטרנציונל".

גם המנגינה בת־עצב היא ומלאת־גע־גועים — שכן עצב וגעגועים אחים הם לתקווה.

ואף על פי כן אין חלקי עם המתמר־מרים על אותו כסיל מ„איוונינג ניוס" שבי־נה את „התקווה" שלנו „המנון־השנאה" ו„המנון הדם והאש".

בלא יודעים הוא קלע למטרה: גם הימ־נון, סופו שיתחשל במערת־קרב ומה־מנון של עצב ותוגה יהפך ל„המנון של דם ואש".

גם המנון של תקוה וגעגועים עלול כ־אוירת של דכוי והשמצה ליהפך ל„המנון השנאה".

*

(בסוגרים: עתון־הצבא „מיד איסט מייל" מודיע, כי אחרי מתן פסה״ד בביה״ד ה־צבאי בירושלים „קפצו הנאשמים לדום, נקשו בעקביהם בנוסח נאצי ושרו את התקווה").

נגד ה„דגל הציוני"

ומהמנון — לדגל.

מנהג מוזר השתרש בעתונות שלנו וכ־מובן גם בדרדיו: דגל תכלת־לבן נקרא משום מה בפי כל ה„דגל הציוני".

אולי היתה הגדרה זו נכונה לפני 50 שנה. היום — לא. דגל תכלת־לבן הוא דגלה של כל האומה העברית, של עם יש־ראל כולו. ואם יש גורמים המעוניינים לקיים את ההבחנה המלאכותית הזאת בין „יהו־דים" ו„ציונים" — יבושם להם.

העתונות העברית, בארץ־ישראל חייבת לשים קץ להגדרה המיושנת הזו „דגל ציוני".

תכלת־לבן — צבעי עם ישראל כולו הם!

שני אותות־הצטיינות

כמה סמלי הוא הדבר: ביום אחד זכה העתון היהודי האנגלי החתיק „ג׳ואיש כרו־ניקל" להתקפות־ארס במצרים ובאנגליה.

במצרים נאסרה כניסת העתון היהודי מ־שום שהופיס איזה מאמר שהעליב את כל „האומה המצרית" ואילו באנגליה יעץ שו־נא־ציון הידוע הלורד ווינסרטון לממשלה לאחוז באמצעים נגד העתון שהעיז לקרוא ל„רוצחי חיילים בריטיים" — „פאטריוטים".

ודאי — אין כל קשר רשמי בין פקו־דת־החרם של האפנדים המצריים לבין דב־ריי־השטנה של הלורד האנגלי, אבל מבחינה היסטורית (אם מותר במקרה קל־ערך כזה להשתמש בהגדרה כה רצינית) יש ויש קשר: חזית־שנאת־ישראל משתרעת מגדות הנילוס ועד גדות הטמזה...

ול„ג׳ואיש כרוניקל" — הלוחם האמיץ לזכויות עם ישראל — בוכה לרגל קבלת שני אותות־הצטיינות ביום אחד!..

המעלות הטובות של משטרת ארץ־ישראל

בלונדון מודיע שבועון מיוחד, המוקדש לענייני־פרסומת ומודעות, בגליון ה־6 ב־יוני ונתפרסם תצלום של הפלאקטים שב־אמצעותם התנהלה תעמולת־הגיוס של שו־טרים חדשים למשטרת א״י בבר סטול.

ואלה הן המעלות הטובות של המשרה במשטרת־א״י — לפי הפלאקט: „20 לי־רות לחודש. מזון טוב. חופשה טובה. מדים נאים".

בפלאקט אחר הפונה לא מ ה ו ת, נאמר כי ה„שוטרים מקבלים אימון טוב" ואילו בפלאקאט לאכות נאמר שזהו „מקצוע ג׳ב־ר׳ — מקצוע חשוב, העלאות בדרגה.

כן, כן: ספורט מכל המינים...

וספ ו ר ט מכל המינים".

האכסניה החדשה של סמילנסקי

מיוזענו מ. סמילנסקי עוד לא הניח את מקל הנדודים שלו. בהתאם לדרכו הצבו־רית הוא נודד על פני העתונות. ממערכת „הבוקר" עבר ל„הארץ" — ובזמן האחרון גם עתונו של וולטש וצמח ציוני מדי בשבילו.

ועל כן מצא לו אכסניה חדשה — את „משמר".

לא בכדי נאמר בפתגם עתיק יומין: „חפש ותמצא". מ. סמילנסקי מצא סוף סוף את עתון משתפי־הפעולה בכל מחיר, „הפרולטרים" עם הסקה מרכזית, ידידי ה־בורגנות המתבוללת בארצות האנגלו־סכ־סיות ובני ה„מיעוט הבוגה" בפני בתי־דין צבאיים המקבלים תמורת שרותם פסקי־דין של חודשים מספר על החזקת נשק ע״י חבריהם.

כנראה אין זה מקרה שסמילנסקי בעל הנכסים בכפיפה אחת עם „השומר הצעיר" בעל הנכסים. הזיווג עם גוף שאיננו צעיר ואיננו שומר — הנו הפעם מוצלח ביותר.

הגרמנים העצורים בארץ יוח־זרו לגרמניה

מחנות העצורים בארץ של נתיבי האויב יחוטלו ונעשות הכנות להחזרת שוכניהם לגרמניה.

מאלפים הגרמנים שנמצאו בארץ עם פרוץ המלחמה נשארו כיום רק 1050. ב־משך המלחמה הוחלפו 474 גרמנים בנתי־נים ברישיים ו־486 גרמנים הוצאו לאוס־טרליה. מהגרמנים הנשארים שוחררו רק 50 נזירים וכן אלה שהתחתנו עם יהודים, או ברישים. יתרם מוחזקים בירלהלמה, בית־לחם ושרונה.

ברשות הגרמנים נמצאים כשלושים אלף דונם אדמה, מזה 7000 בשרונה. פרטים אלה מוסר ח. קרומהולץ בספרו „צלב ה־קרס בארץ־ישראל". לפי אומדנתו מגיע ערך אדמת שרונה לאלף לא״י הדונם ואילו עשרת האלפים הדונמים של אדמות ויל־הלמה ערכם 200 לא״י הדונם. ערך מטעי ההדר של הגרמנים מגיע ל־25 אלף לא״י.

מלבד לאדמות הנ״ל שייכים לגרמנים: בית היתומים שנלר בירושלים, בנק טמ־פלר, מגזרים בירושלים, חיפה וקובייבת, בתי־חולים בירושלים וחיפה, בתי קונסר־ליות בירושלים וחיפה, בתי־ספר, כיסיות ומלונות בירושלים, חיפה, יפו וטבריה.

דר. זאב פון ווייזל

העולם הנאה, בו אנו חיים

אנגליה מחסלת את הקיסרות

לכני 20 שנה בערך שלטה באנג־ליה ממשלה לייבוריסטית (בפעם ה־ראשונה ב־1923 ובשניה — ב־1929).

מפלגת ה„לייבור", היתה לה אז תכנית בשם „אנגליה הקטנה". ואו־לה היו ראשי הפרקים של תכנית זו: הקץ לאימפריאליזמוס, פנוי הודו, פ־נוי עירק, פנוי מצרים ופנוי ארץ־ישראל.

מדיניותו של ארלוורוב המנוח נב־עה אז מן ההכרה כי אנשי־הלייבור ישלטו זמן רב באנגליה ושהם יפנו את ארץ ישראל וישאירו את הי־הודים (שמספרם לא עלה אז על 170 אלף) פא״פ עם הערבים (יותר מ־850 אלף). אולם האנשים, אשר בידיהם היה השלטון הממשי לעגו לתכניות אלו של מפלגת־העבודה. המדינאים האנגליים בהודו גמרו אז אומר, אפילו — נגד רצונה של ה־ממשלה — להגן על האינטרסים הכל־כליים והפוליטיים הכבירים של אנ־גליה בהודו, מצרים ועדן.

והנה רואים אנו את התוצאות. ב־20 שנה חלפו מאז נטל לידו מק־דונלד בשניה את השלטון בבריטניה ושוב נשמעות הסיסמאות דאז: עצ־מאות להודו, מעמד של דומיניון ב־שביל ציילון ומאליה, פנוי מצרים וכו׳. תכנית זו הועלתה מחדש על סדר היום. אולם היא מכיחה עד כמה קל יהיה להשחות את פתרון בעית הודו עד למלחמת־העולם החדשה. הוא הדבר במצרים.

צ׳רצ׳יל התקיף קשות את אטלי, כ־אשר הכריז ראש הממשלה לפני כמה שבועות בפרלמנט כי הוא מוכן לפ־נות את מצרים. צ׳רצ׳יל התקיף את בווין. ובהזדמנות זו עשה האביר בן 71 מעשה שאנו „היהודים הבל־תי־פרלמנטריים" לא נוכל כלל לה־בינו: הוא חרץ לשון בפרלמנט ל־עבר צירי מפלגת־העבודה, אשר קר־או לעומתו קריאות־גנאי ותבעו מ־מנו לעזוב את הבית.

אולם הצדק היה עם צ׳רצ׳יל.

המו״מ עם מצרים הגיע לפי שעה לנקודת־קפאון. איבת המצרים לאנ־גלים ולאירופאים בכלל הגיעה ל־שיאים חדשים וראש הממשלה, צדקי פחה הערום, יודע, כי אין לך דבר נבון יותר מאשר — לא לעשות דבר. ישנו פתגם האומר: „הדבר הקבוע היחידי במדיניות הוא — הארעי". לפי עקרון זה נוהג גם בווין: הוא מחסל באופן „מוחלט" ובינתיים שו־מר ב„אופן ארעי" על כל מה שח־שוב בשביל הקיסרות שלו. באופן כזה אפשר לנהל כמה עשרות שנים נוספות את המדיניות — לפחות עד המלחמה החדשה.

ערבים ויהודים: 14 ו־62 אחוז

ועדת החקירה האנגלו־אמריקנית ק־בעה, כי היהודים מהווים אמנם 30 אחוז של האוכלוסיה הכללית בא״י אולם סיפקו לממשלה יותר מ־60 אחוז צבא בשביל מאמץ־המלחמה, ואילו הערבים המהווים יותר מ־60 אחוז של האוכלוסיה סיפקו כ־30 אחוז חיילים... (ואף אלה, עד כמה שי־דוע, לא בשביל החזית).

עתה פירסמה ממשלתנו היקרה, דין וחשבון המביא מספרים דומים. זהו הדו״ח על מס־ההכנסה בשנה האח־רונה. לפיו יוצא, כי היהודים המ־הווים 31 אחוז של האוכלוסיה מ־שלמים 62 אחוז של מס ההכנסה, בעוד שהערבים המהווים 68 אחוז של האוכלוסיה — כך לפחות טוענת ה־ממשלה — משלמים 14 אחוז.

אנו היהודים, איננו מאמינים כי הערבים מהווים 68 אחוז של האוכלו־סיה. אנו סבורים, כי הסטאטיסטיקה הזו היא מכולפת. אולם אנו היומ־דים אין לנו צל של ספק בנכונותה של הסטאטיסטיקה שלפיה משלמים הערבים רק 14 אחוז ממס־ההכנסה וש־הם סיפקו רק 30 אחוז בשביל הגיוס בארץ.

ומכאן אנו מסיקים כמה מסקנות: ראשית כל אנו מגלים, שנמצא רק 8,560 ערבים החייבים בתשלום מס־הכנסה.

ידועים לבי מקרים, שבמושבות מ־סוימות נצטוו נותני־עבודה לגמות ל־משרדי מס הכנסה גובה המשכורת של כועליהם היהודיים ונאמר להם במפורש כי אין המשרד מתעניין ל־דעת מהו גובה המשכורת המשתלמת לפועלים הערבים. ושנית — רשאים אנו לשאול, היכן בעצם מהווים ה־ערבים רוב:

חיילים — נתנו היהודים כפ־ליים מהם.

מסים — משלמים היהודים פי ארבעה ויותר.

רופאים, מהנדסים — יש ל־יהודים פי ארבעה וחמשה.

פועלי תעשיה — יש ליהודים פי חמשה.

פועלים מאורגנים — פי ח־משה ושש...

רק בדבר אחד יש לערבים רוב מכריע: במספר האנשים המבוקשים או הנאסרים או הנשפטים בעוון רצח, שוד והרג. הנה ידיעות העתו־נים של יום אחד בלבד (23 ביוני ש. ז.):

חייל בריטי נשדד ע״י ערבי, של־קח ממנו את אקדחו. חייל פולני וי־הודי בת״א נפצעים קשה בדקירות ומובאים לבית החולים. שני ערבים נרצחים בכפר אמוריה: משפחת הנר־צחים מעלה באש את ביתם של שלשה חשודים ברצח. בכפר ג׳מאל מציתים שדה קמה. תחמושת שהיתה טמונה בו מתפוצצת וידיות נורות בבעל השדה. בכפר זרזוקה הורג ער־בי את בת דודתו בגרון.

אבל — בין העובדות האלה לבין „מדיניותן הדמוקרטית של מפלגת ה־„לייבור" ושל האדמיניסטרציה האר־צישראלית באמת אין קשר זאין גשר.

ח.

שימו לב: אל תאמינו בנביאי אי־רופה. תמיד הננו נוכחים לדעת כי־צד עתונות חוץ ותחנות השידור ממ־ציאים לישוב אינפורמציה בלתי־נכו־נה על מאורעות באירופה. מעטים כאד הם הפובליציסטים היהודיים ש־יש להם דעה משלהם על עניני אי־רופה. הבה נוכיח על כמך ציטטות אחדות, מה מעט מבינים העתונים החשובים באנגליה על המדיניות של ימינו:

א) „ביישון" (שבועון אמריקני פו־ליטי חשוב) מפרסם מנגוריה על גב־רל האונרר״א האנטישמי מורגן, מ־פרי עטו של הסופר הידוע קינגס־לי מרטין. הפוליטיקאי הלייבוריסטי הזה רוצה „להסביר" לאמריקנים את עניני ארץ ישראל והפליטים וסתב בכל הרצינות:

„ההתקפות האמריקניות (על אנ־גליה) מתעלמות מקיומם של ה־ערבים.. אבל היודעים אתם כמה מהשרידים האומללים האלה של גזע מעונה רוצים באמת לעלות ל־א״י? האם הארץ הקטנה והשסועה הזאת, המוקפת אויבים; באמת מו־שכת כל כך את רוב היהודים האי־רופיים?.. הטענה המהימנת ביו־תר ששמעתי היא, כי רבים מהם היו מעדיפים להשאר באירופה אי־לו יכולנו לסדר להם תנאים שיוכ־לו לעמוד בהם, בעוד שהרוב של אלה הרוצים להג היה מעדיף את אמריקה על א״י.."

כשאנו קוראים את המאמר הזה, הדינו מבינים כי באמת היה צורך בועדת החקירה כדי להסביר לאנגלים את עניני היהודים.

ב) „סטייטסמן אנד ניישן מ־11 במאי ש. ז. מבתח את תוצאות המש־אל בצרפת על החקירה, שכידוע ה־ביאו נצחון מפתיע לליברלים ולשמ־רנים (53 אחוז לעומת 47 אחוז של (הסוציאליסטים והקומוניסטים) ומנ־חם את „הפרוגרסיבים" כך:

„להסיק מהתוצאות של המש־אל כי דעת הקהל בצרפת עשתה מפנה מכריע ימינה — זו תהיה בלי ספק טעות... הבחירות שתיערכ־נה עתה, לא יתנו תוספת קולות ביכר לימין הקיצוני או למ. ר. פ. הקלריקלי. יותר מתקבל על הדעת שהרדיקל־סוציאליסטים, שהנם אנ־טי־קלריקלים, ירוויחו קולות על חשבון הסוציאליסטים. שאלה היא אם גם הקומוניסטים יקבלו יותר קולות..."

ג) וגם „אקונומיסט" מאותו תא־ריך אינו מתמצא:

„לקומוניסטים יש מדיניות מכו־יימת: להשיג את ששת האחוזים הדרושים כדי להבטיח רוב לש־מאל... ייתכן כי הרדיקלים יח־אושו ממפלתם של אשתקד וי־שובו להיות בעלי השפעה גדולה. קרוב לודאי שהרפובליקנים העמ־מיים (הקתולים) יציינו ירידה ב־מספר הקולות..."

קוראינו יכולים להשוות את הנ־בואות האלה עם המציאות: הקומו־ניסטים איבדו כמה מנדטים, הסו־ציאליסטים איבדו מנדטים רבים, ה־רדיקלים בעלמו למעשה. ואילו הק־תולים הרוויחו מנדטים רבים והיו למפלגה החזקה ביותר, בעוד שהי־מין הקיצוני הכפיל את מספר תומ־כיו.

אם כה קטנה היא בקיאותם של ה־אנגלים במדיניות בצרפת... הנוכל לתמוה אם בא״י הם עוד פחות בקי־אים במצב ועוד פחות יודעים לראות את הנולד?

הדים

הימנון האש והדם

ההימנון שלנו הוא שלוח מאד. במעט אידיאלי בתוגתו. אין בו הטונים הסוערים של ה„מרסיליזה" ולא הנעימה המאיימת של ה„אינטרנציונל".

גם המנגינה בת־עצב היא ומלאת־גע־גועים — שכן עצב וגעגועים אחים הם לתקוה.

ואף על פי כן אין חלקי עם המתמר־מרים על אותו כסיל מ„איווינג ניוס" שבי־נה את „התקוה" שלנו „המנון־השנאה" ו„המנון הדם והאש".

בלא יודעים הוא קלע למטרה: גם הימ־נון, סופו שיתחשל במערת־קרב ומה־מנון של עצב ותוגה יהפך ל„המנון של דם ואש".

גם המנון של תקוה וגעגועים עלול כ־אוירת של דכוי והשמצה ליהפך ל„המנון השנאה".

*

(בסוגרים: עתון־הצבא „מיד איסט מייל" מודיע, כי אחרי מתן פסה״ד בביה״ד ה־צבאי בירושלים „קפצו הנאשמים לדום, נקשו בעקביהם בנוסח נאצי ושרו את התקוה").

נגד ה„דגל הציוני"

ומהמנון — לדגל.

מנהג מוזר השתרש בעתונות שלנו וכ־מובן גם בדרדיו: דגל תכלת־לבן נקרא משום מה בפי כל ה„דגל הציוני".

אולי היתה הגדרה זו נכונה לפני 50 שנה. היום — לא. דגל תכלת־לבן הוא דגלה של כל האומה העברית, של עם יש־ראל כולו. ואם יש גורמים המעוניינים לקיים את ההבחנה המלאכותית הזאת בין „יהו־דים" ו„ציונים" — יבושם להם.

העתונות העברית, בארץ־ישראל חייבת לשים קץ להגדרה המיושנת הזו „דגל ציוני".

תכלת־לבן — צבעי עם ישראל כולו הם!

שני אותות־הצטיינות

כמה סמלי הוא הדבר: ביום אחד זכה העתון היהודי האנגלי החתיק „ג׳ואיש כרו־ניקל" להתקפות־ארס במצרים ובאנגליה.

במצרים נאסרה כניסת העתון היהודי מ־שום שהופיס איזה מאמר שהעליב את כל „האומה המצרית" ואילו באנגליה יעץ שו־נא־ציון הידוע הלורד ווינסרטון לממשלה לאחוז באמצעים נגד העתון שהעיז לקרוא ל„רוצחי חיילים בריטיים" — „פאטריוטים".

ודאי — אין כל קשר רשמי בין פקו־דת־החרם של האפנדים המצריים לבין דב־ריי־השטנה של הלורד האנגלי, אבל מבחינה היסטורית (אם מותר במקרה קל־ערך כזה להשתמש בהגדרה כה רצינית) יש ויש קשר: חזית־שנאת־ישראל משתרעת מגדות הנילוס ועד גדות הטמזה...

ול„ג׳ואיש כרוניקל" — הלוחם האמיץ לזכויות עם ישראל — בוכה לרגל קבלת שני אותות־הצטיינות ביום אחד!..

המעלות הטובות של משטרת ארץ־ישראל

בלונדון מודיע שבועון מיוחד, המוקדש לענייני־פרסומת ומודעות, בגליון ה־6 ב־יוני ונתפרסם תצלום של הפלאקט